

Vi var nu nået ned mod ækvator, og den dejlige friske passat hørte op. Det blev vindstille med byger, og pludselig brændte solen huden af på alle steder, hvor den kunne komme til. Mest smertefuldt var det ved halslinningen og på overarmene. Sveden haglede over de hudløse steder, og det gjorde meget ondt. Det var det mest ubehagelige, jeg har oplevet i min 14-årige søfartstid. Det var meget pinefuldt. Huden hang i laser rundt om halsen og på bryst og arme, hvor skjorten ikke dækkede. Jeg har hørt, at folk, som har forsøgt at gå med nøgen overkrop i denne situation, er døde af det; men pinen varede heldigvis kort. I bygerne overskred vi linjen, og Neptun kom ombord med sin livlæge og barber for at undersøge helbredstilstanden hos dem, som ønskede at blive hans undersåtter og færdes i hans rige. Jeg blev bundet for øjnene og bragt til sæde på et bræt, som lå over et fuldt vandkar. Hans Majestæts livlæge fandt efter omhyggelig undersøgelse ud af, at jeg måtte barberes, og derfor blev jeg sæbet ind med en sæbe, som bestod af tjære, fedt, sod og hundelort. Det sidste er absolut nødvendigt for helbredet. Under indsæbningen blev jeg stillet forskellige spørgsmål om navn, fødested o. lign. Hensigten var at få mig til at åbne munden, så livlægen kunne få anbragt en klat af den undergørende sæbe i min mund. Dette lykkedes dog ikke. Jeg havde ikke for ingenting læst Marryats romaner og var forberedt. Barberkniven var et stykke tøndebånd, og efter omhyggelig barbering tog man pludselig brættet væk; jeg faldt i karret, hvor jeg blev skyllet og holdt godt under vand. Derefter erklærede livlægen mig værdig til at færdes i Neptuns riger. Så kom turen til de to hollandske letmatroser. De havde gemt sig af frygt for alt det forfærdelige, som de havde hørt og læst kunne ske under dåbsakten. Men der hjalp ingen „kære mor“, de måtte igennem den samme proces, og nu var jeg tilskuere, — og det var mere morsomt end at være delinkvent. Efter vel overstået dåb fik vi bevilget ferskvand til at vaske os i, og der blev udstedt dåbsattester med Neptuns lak og stempel. Kaptajnen spenderede brændevin., og der blev sunget og spillet på harmonika. Lars Sæbø var Neptun og Peter Koister var både livlæge og barber. Begge var behørigt maskeret med lange skæg af drev, og vandet dryppede af dem; de kom jo op af havet. Neptun bar selvsagt sit scepter, som var et lyster.

Kilde: Peter Wamberg, Med sejlskib til Molukkerne og Ostindien 1899-1901, årbog fra Handels- og Søfartsmuseet på Kronborg, 1963